

"Je kon beter de Kama Sutra nemen dan de Bijbel voor je gezond"

Haar villa stond in dezelfde laan waar auteur dezes en hoofd per soon van dit verhaal jaren geleden elke dag met zijn grote liefde Alice in de middagpauze tussen de school uren van de Da Costa kweekschool wandelde in woordeloze eensgezindheid zoals het jonge geliefden in de onschuldige jaren zestig betaamde naar men zegt. Een harmonieuze relatie. Voor zo lang als het duurde.

Drie idyllische jaren en dat zou hij met haar vele opvolgsters nooit meer zo mee maken, maar dat wist hij toen in zijn optimisme ten aan zien van de vrouwelijke soort nog niet.

Vrouwen waren allemaal hetzelfde. Twee tietten en een kut en that's all, beweerde zeefdrukker Hans Jansen cru.

Een nuchtere constatering. Helemaal ongelijk had hij in biologisch opzicht niet.

Het geheel was alleen meer dan de som der delen.

Paradise Lost zou nooit Paradise Regained worden vermoedde hij na het verbreken van de jaren lange relatie met Alice.

Een noodlotsgedachte.

Het enige geluk van de kunstenaar ligt in het ongeluk. Een onge lukkige jeugd de goudmijn van de schrijver. Post scripturale wraak. Een bezwering.

Een grote liefde kwam een of twee keer voor in een leven en dan mocht je nog van geluk spreken.

De meeste mensen waren dood ongelukkig van de wieg tot het graf.

Standaardprocedure. Modern samen leven.

Het najagen van persoonlijk geluk hoorde niet bij het leven.

Een weinig rendabele zaak. Een gelukkige jeugd is de loodmijn voor de kunstenaar. Geen eer aan te behalen. Ballast en dood gewicht.

Harde cash, daar ging 't om.

Twee maal in zijn leven zou hij miljonair worden dankzij goed renderende beleggingen. Van anderhalve ton had hij in no time een miljoen weten te maken.

Op een gegeven ogenblik had hij vijf huizen. Menig links draaiende melkzure gefrustreerde academisch geschoolde weblogger van de Volkskrant versleet hem voor leugenaar.

Hij kon alles aantonen.

Het was herfst 1965 toen de onverwachte breuk met Alice plaats vond en hij maanden lang

flink ziek werd. Familie noch vrienden keken naar hem om.

Nog een maal was zij aan zijn ziekbed gekomen en had hem uit gelachen.

Ze verzekerde hem met haar typisch kalvinistische cirkel redene ring dat iemand die echt in God geloofde niet ziek kon worden.

Zijn ziekte het sluitende bewijs van zijn ongelooft.

Pot voor meneer!

De ziekte een voor de hand liggende reden dat zij de verloving ver brak.

De oud testamentische God der wrake had haar een teken gegeven. Hij was tot haar gekomen in een droom.

Nee, een nachtmerrie. Ziekte was een zwaktebod, had de Heire der Heirscharen haar gezegd.

'De ware gelovige kan slangen opnemen en nog overkomt hem niets', beweerde ze met grote stelligheid.

'Doe het zelf!' had hij gedacht.

Hij betwijfelde ten zeerste de test. Zijn keel vol zweren belette hem weerwoord te geven.

'Jij komt jezelf nog wel eens tegen. Jongens die dat boek van Jan Cremer en Remco Campert, die rotsooi van die viespeuken lezen wil ik niks mee te maken hebben. De mensen willen mooie, positieve dingen lezen over positieve mensen die elkaar blij maken', was het laatste dat ze zei.

Ze voegde de daad bij het woord. Niet veel later trouwde zij een saaie Drentse gereformeerde school meester, Bert Bravenboer, die aan een tweemansschool werkte, op zondag bij drie kerkdiensten voor organist speelde in de gereformeerde kerk om wat bij te verdienen bij het schamele schoolmeestersloon.

Hij had volgens haar handen als kolenschoppen met worstvingers.

De vrolijke vingeraar.

Als hij ze liet wapperen was het huis te klein.

Geregeld sloeg hij per ongeluk twee toetsen tegelijk aan op het trapharmonium door gebrekkige motoriek en amuzikaliteit.

Het was alsof hij met Hema rookworsten het klavier op zondag aan sloeg en zijn schoenen maat 48 bedienden de pedalen ook niet echt optimaal.

Geen kerkganger die het op viel. Volgzaam volkje. Slikte alles.

Alice belde hem een paar maanden later nog een keer op om haar huwelijk aan te kondigen en mede te delen dat ze het schilderij dat ze van hem had gekregen in de vuilnisbak had gegooid, waar haar zuster Ineke, jonger evenbeeld van Alice, maar minder een piëtistische kwezel, het op het nippertje uit had gered.

Ze had het eerst willen vernietigen.

Of hij het bezwaarlijk vond. Ze had nooit iets in abstracte kunst gezien en haar ouders waren ook tegen de omgang met hem, want gereformeerd hoorde bij gereformeerd, zei ze.

Zij had hem verplicht per week drie Bijbelteksten uit de Staten vertaling uit zijn hoofd te leren. Na één tekst had hij er geen zin meer in en weigerde verder religieus huiswerk van haar kant.

Hij zou er volgens haar God 'heel veel verdriet mee doen als hij weigerde', zei ze verwijtend met een Amsterdams accent.

Geen Bijbeltekst paraat, dan ook geen sex. Hij zei dat ze beter de Kama Sutra kon nemen in plaats van de Bijbel.

© juni 2018, fredvanderwal, BasicPublishing.nl